

Teatre català

ANY I

BARCELONA: 24 DESEMBRE 1932

NÚM. 13

PEIXOS DE SORTIDOR

Hom retreu sovint al poble, a l'«home del carrer», un obstinat desmenjament per les coses de l'esperit, com si estés posseït per una peresa que li priva d'interessar-se, si no és amb l'ajut de forts estimulants, per tot ço que es troba extramurs de les necessitats materials i dels plaers fàcils i grollers. Com a conseqüència de ço exposat o en altre ordre de consideracions, hom es plany també de la incomprendible volubilitat en els afectes i des-afectes populars, una manca de continuïtat en l'acció i un desequilibri constant en els sentiments.

Això és cert moltes vegades; més ben dit, sembla cert. No n'hi ha prou en reconèixer-ho i lamentar-ho. To's els fenòmens, per rars que siguin, tenen una explicació raonable i obeeixen a motius, ocults de vegades per deficiència o absència d'exploració, perfectament lògics i naturals. És veritat que el poble es descansa i s'inhibeix sovint amb la mateixa facilitat que s'entusiasma i actua, sense una causa vistenta que justifiqui la una i l'altra conducta, i que, moltes vegades, abandona implacablement ço que havia enlairat d'una manera apoteòsica i triomfal. És que havem de creure en la velleïtat fatal, perquè sí, incontrollable, de les masses populars entregades a la inèrcia de llurs moviments esporàdics?

Les multituds són com una força de la naturalesa, una font inesgotable d'energies, una deïu abundosa de sentiments; però són com una massa informe o poliforme que s'abandona en la inacció o bé ho devasta tot com una ona gegantina, mentre no constitueixen un poble, és a dir, una civilització, que utilitza i posa en valor les forces, la intel·ligència i les possibilitats conjugades de la comunitat. La tasca de coordinar, de dirigir, de suscitar aquesta mobilització popular, escau principalment als elements intel·lectuals en quan aquests representen una selecció, un extracte, de les virtuts i de les aptituds del conjunt, enrobustides, depurades i perfeccionades per

l'estudi, la investigació i el planejament dels grans ideals col·lectius.

Allí on els intel·lectuals es fonen i es compenetren amb el poble, no es remarquen aquests desequilibris i reaccions contradictòries que hem esmentat al començament, i, al contrari, en els països, com el nostre, en què constantment o en determinats períodes, els intel·lectuals defugen tot contacte amb el poble o bé li parlen o hi tenen tractes superficials amb gest despectiu i amb llenguatge fred i inintelligible, el poble, baldament formi un cos compacte, harmònic i ben estructurat, és lliurat, sense guiatge, als seus impulsos o a les corrents que se l'enduen com una nau sense amarres ni timó. La nostra tragèdia, que explica molts desastres i fracassos, rau precisament en aquest continuat divorci entre el poble i els intel·lectuals. S'ha dit moltes vegades que el millor de Catalunya era el poble i és ben cert. Noble, generós, lleial, ric d'idealitat i apte per a portar a bon terme qualsevulla empresa per arriscada i difícil que sigui, no ha desdit mai quan se l'ha cridat amb veu entenedora i amb una finalitat enlairada. Si alguna vegada es retreu o s'atura, és perquè els que haurien de seguir inspirant-lo i guiant-lo l'abandonen.

Els nostres intel·lectuals incorren en una greu responsabilitat en persistir en aquest culpable i suïcida isolament en què viuen i estan mancats de tota raó quan es planyen de la indiferència general, de la inconstància del poble i de la preferència d'aquest per la baixa literatura i per l'art xavacà i d'oripell. Els primers indiferents, els inconstants i els confusionaris són únicament els intel·lectuals que des de les columnes de la premsa i les tribunes dels ateneus no han sapigut mantenir encès el fervor popular per les belles coses. Ells mateixos no es saben entendre i es perden en el joc pueril que va de l'extravagància a la pedanteria. Són ells els més abstrerts, inhibits i ignorants de ço que passa al seu voltant. A la pròpia inconstància afegeixen una actuació desmaiada i aigual·lada. Consideren l'emoció i l'entusiasme com a faltes quasi vergonyoses. Una cultura superficial i inoperant,

que neix i mor en ells sense transcendir ni influir a fora, els dóna un vernís de distinció i de saviesa que enganya, però no aprofita.

Les grans i intenses campanyes a fer per a estimular al poble i afeccionar-lo a llegir llibres, a acudir al teatre, a interessar-se per les coses de l'esperit i de la intelligència, són escasses, intermitents i quasi sempre, quan es fan, agafen un aire dogmàtic, de vanitosa suficiència, que embafen i desorienten.

Es parla, per exemple en la premsa, de teatre català quan no es té una altra cosa a dir i sempre es fa en sentit derrotista. Hi han esdeveniments en la vida cultural, no massa ufanosa, per cert, del nostre país que motivarien en altres llocs fortes polèmiques o intenses campanyes d'opinió que passen desapercibudes o s'en parla per compromís, a l'escalf encara de la pressió amistosa i amb l'únic aliment de les notes oficioses i de les «gazetilles» pregades. Podriem explicar casos, i no acabariem, de com molts dels nostres in-

tellectuals ignoren coses, detalls, succeïts i fets diversos que no passen desapercibuts per aquells homes de mitjana o de primària cultura que tenen la lloable curiositat de voler assabentar-se encara que no més sigui badoquejant en els aparadors de les llibreries i en els penjolls dels quiosqs de periòdics.

Això cal acabar-ho en bé de tots. Els intel·lectuals tenen l'obligació, en aquesta hora històrica, de conviure amb el poble, d'estimular-lo, d'excitar-lo a pensar i a sentir en gran. No tota la cultura ha de sortir de les escoles de minyons ni dels instituts de segones lletres.

No essent així, els nostres intel·lectuals, bells engegadors de tant en tant de coets de fantasia, faran una feina tan eixorca com aquests peixos miops que boquegen i remenen la cua, bo i lluint llurs escates virolades i mirifiquen en l'estret clos del sortidor o bé dins la peixera que els sembla és el centre de l'Univers.

EL TEATRE CATALA I ELS "AMATEURS"

Es parla contínuament de crisi de teatre català, de problema del teatre català, i, no fa gaire temps, amb una insistència que deixava endevinar una insana fruïció i una morbosa delectança, els nostres diaris (els «nostres» especialment), inserien grans titulars que pregonaven: «La misèria del teatre català», «L'agonia del teatre català» i altres per l'etil. I sota aquests títols catastròfics i depriments que dringuen el so inconfusible d'un autèntic derrotisme, es desenvolupaven articles periodístics i públiques conferències, on entre ironies desplaçades o penjaments mal intencionats es mal parlava de tot el què de prop o de lluny toca a la vida i al funcionament del teatre català, des de l'empresari i l'autor al públic, des de l'actor a l'últim acomodador, sense salvar-se'n ni la sala d'espectacles, ni les butaques, que eren titllades respectivament, de ruïnoses i inconfortables.

La posició dels detractors del nostre teatre i del nostre públic, dels nostres autors i dels nostres artistes, no pot ésser més còmoda. Es l'amor al teatre català, diuen, que els fa parlar així; és llur gran ambició de veure realitzat com per art d'encantament el somni aquell del teatre de l'art per l'art, del teatre d'idees, d'un teatre exclusiu imaginat per ells, i no encara realitzat per ells, fet davant d'un públic inexistent que imaginem, dotat d'una sensibilitat feta justa a la mida per a capir les excel-

lències inèdites d'aquest teatre imaginari que, probablement, deu ésser el teatre propi de cada un d'aquests regeneradors verbals del teatre català.

Entusiastes com el qui més en sigui de dotar l'escena catalana de tots els matisos que la complexitat de l'art dramàtica comporta, no hem de blasmar, ans encara hem d'encoratjar, totes aquelles temptatives de renovació i de progrés que es donin a Catalunya. Cal, però, que es donin. I és una confessió de ridícula impotència, plantejar la qüestió prèvia de la destrucció de tot el que existeix per a que els renovadors trobin ample espai i puguin tenir aquella llibertat de moviments que els faci planera la tasca, cosa que fóra la negació d'aquella veritat que no canvia, d'aquell principi immutable de què és en la lluita i en el noble combat que es forgen les obres durables. I que no confonguin ara amb aquest noble lluitar la campanya de desprestigi que es mena contra el teatre català, amb articles, conferències, crítiques parcials de sistemàtica rebentada, campanya moguda més que per les altes mires que s'invoquen, per les petites passions, per l'enveja i el despit, per l'ambició fracassada, pel mal d'ulls que produeix en les ànimes mesquines el triomf dels altres.

No és, doncs, crisi ni problema, ni agonia ni misèria el que ofega o intenta ofegar el respir del nostre teatre; és, en tot cas, una tragè-

dia: la tragèdia que suposa veure elements significats i responsables que, fracassats o insatisfets dels resultats de llurs temptatives com autors, es desempelleguen lleugerament d'aquesta responsabilitat per a fer, des del reducte de la Premsa, una atmòsfera irrespirable entorn del teatre català injuriant empresaris, actors, autors i àdhuc el públic de bona fe que assisteix a les nostres sales d'espectacles, matant així els estímuls dels que treballen, i, el que potser és encara pitjor, eixalant les il·lusions o la vocació dels que es senten impulsats vers el teatre, sigui com autors, sigui com actors.

No fora, doncs, aventurat afirmar que toquem ací una de les causes d'aquesta penúria de noves promocions que observem en les formacions escèniques, i la manca de noves valors literàries en la llista dels autors dramàtics de Catalunya.

En aquesta situació, quan girem els ulls entorn nostre, amb el bon desig de descobrir amples espais on l'atmòsfera sigui més respirable, veiem en el paisatge teatral de Catalunya, com una esperança i un consol, l'actuació tenaç, entusiasta i desinteressada de les societats de teatre « amateur ».

Es per això que, si en totes circumstàncies és cosa meritòria perseguir la major perfecció en la realització d'aquelles activitats que transcedeixen al públic i l'art del teatre va potser al cap de totes elles, per la directa influència que exerceix damunt de l'espectador, en els moments actuals, l'aconseguint del màxim de perfeccions sota una ben orientada disciplina, esdevé una necessitat apremiant per a

vosaltres, entusiastes « amateurs », que veniu a ésser com els francs-liradors en aquesta lluita per la cultura teatral de Catalunya, car les defeccions i les incongruències dels que podríem anomenar caps de l'exèrcit regular del nostre teatre abandonen llur terreny i deixen als tiradors voluntaris el lloc més visible i exposat de la batalla.

I és aquesta una de les finalitats dels Concursos de Teatre Català « Amateur »: estimular, encoratjar les companyies « amateurs » per a que avancin per les vies de l'estudi i de la perfecció, per a que posin els cinc sentits en totes les realitzacions, així en l'execució de les obres, com en la « mise en scène »; el mateix en la dicció i vocalització, que en l'indument i en la caracterització, i, sobretot, en la unitat de conjunt, és a dir en l'obtenció d'aquell equilibri entre les diferents parts de la companyia, equilibri, harmonia, unitat que donen el millor to a un conjunt escènic. Que mai no serà prou recomenada aquella abnegació que neix de l'unió feliç de la pròpia modestia personal i del més alt concepte de la realització artística, que porta a l'artista al generós renunciament de l'exaltació de les particulars facultats en benefici de l'harmonia del conjunt.

Convertir un passatemps honest, culte i amonès com és l'afició al teatre en una manifestació d'art autèntic, per modesta que aquesta sigui, ha d'ésser l'aspiració, la noble ambició de tota agrupació teatral d'aficionats.

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES.

ELS MONUMENTS EN PROJECTE

Són molts els escrits i consultes verbals que anem rebent d'entitats i de particulars en els quals ens pregunten en quin estat es troben els treballs d'execució dels ja fa anys projectats monuments als grans poetes dramaturgs Angel Guimerà i Ignasi Iglésias.

Alguns dels nostres comunicants s'expressen amb indignada vehemència i protesten de la manifesta passivitat de les respectives Comissions encarregades de portar a terme l'erecció d'ambdós monuments, la qual contrasta amb l'entusiasme amb què tot el poble va contribuir a les subscripcions iniciades i amb la fallera que sembla tenen ara alguns organismes per a aixecar monuments a personalitats de diversa naturalesa, alguns d'ells de mèrits molt dubtosos, mentre es deixa a darrer terme el compliment del sagrat deure contret amb els grans homes més estimats pel nostre poble.

Hi ha raó sobrera per a desitjar i reclamar la immediata o prompta construcció dels monuments projectats, tota vegada que els treballs inicials necessaris estan avançadíssims i hom compta amb quantitats recaptades per donatius, representacions i festivals, susceptibles d'augment pel mateix procediment; però és injust, al nostre entendre, donar tota la culpa del retard a les Comissions que han tingut cura de la part més laboriosa i difícil del projecte. En general, aquestes Comissions han patit del mal dels comitès o juntes massa nombrosos, difícils de reunir, amb les dificultats del freqüent canvi de membres, bo i comptant amb l'inguarible defecte de les sessions llargues i laborioses en les quals hom parla molt i, en definitiva, no es resol res pràctic. Aquest és, com diem, una lamentable condició inherent, sembla per naturalesa, a les Comissions com

postes de massa gent. Per a obtenir un resultat pràctic, ràpid i eficaç, el millor seria que destaquessin un reduït nombre d'individus, màxim tres, amb plenes facultats i atribucions per a endegar la cosa.

Després hi ha el fet de la lentitud i de la llarga i inacabable tramitació d'enllaç i de relació entre les Comissions executives i els organismes oficials quan són aquests els que han de resoldre i fer en darrera instància. Finalment, hi ha les circumstàncies inesperades, fortuïtes, amb les quals ningú compta i que en el moment menys oportú destrueixen o allunyen el fruit del treball realitzat.

De tot això hi ha hagut en el cas dels monuments a Guimerà i a Iglésias.

En el primer número de la nostra Revista TEATRE CATALA, del primer d'octubre passat, publicàrem una conversa tinguda pel nostre company Ramón Vilaró i Guillemí amb el senyor Lluís Duran i Ventosa, president de la Comissió Executiva del monument a Angel Guimerà, nomenada no res menys que l'any 1920 i en la qual figuren, ara, una representació directa de la Generalitat de Catalunya i des del principi una altra de l'Ajuntament de Barcelona. Com deiem allavors, el projecte està enllestit, a punt de donar-li forma i execució el lloc d'emplaçament està ja designat de comú acord amb l'Ajuntament, que en 1922 va adoptar per a l'erectió del monument la plaça que s'ha format al final del carrer de Balmes i començament de l'Avinguda del Tibidabo.

Digué a més el senyor Duran i Ventosa que feia uns vuit mesos de la data de la conversa, és a dir, a començos de l'any 1932, que la Comissió havia lliurat a l'Ajuntament de Barcelona el projecte formulat pels arquitectes Josep Puig i Cadafalch, Ferran Romeu i Ribot, Adolf Florensa i Ferrer i Nicolau M.ª Rubió i Tudurí.

A qui es deu, doncs, la culpa de la dessidia o exagerada lentitud en la realització del projecte? Segons manifesta la Comissió, per la veu autoritzada del seu president, és l'Ajuntament el que ha de dir la paraula definitiva per a començar. En canvi, segons l'Ajuntament, per declaració també autoritzada de l'alcalde senyor Jaume Aiguader, és la Comissió la que ha de resoldre, com es despren del següent comunicat adreçat fa temps al secretari de l'«Associació d'Amics del Teatre», en resposta a una instància en la qual es demanava es pagués el deute contret amb el gloriós poeta:

«Hi ha un membret que diu: L'ALCALDE DE BARCELONA. — Sr. Secretari de l'Associació d'Amics del Teatre. — Distingit senyor: L'assump-

te al qual fa referència la instància que us retorno no té estat consistorial en l'actualitat. Existeix un Comitè Executiu del monument a Guimerà, el qual Comitè està presidit pel senyor Lluís Duran i Ventosa, i en forma part com a Vocal nat el President de la Comissió Municipal de Cultura, el qual delegà la seva representació en el regidor senyor Ventalló. — Per tant, la instància que ha estat adreçada a l'Alcalde hauria de remetre's al senyor Lluís Duran i Ventosa, President del Comitè Executiu. — Atentament, Aguadé (signat). — 13-10-32 ».

En vista de ço exposat, ens sembla que lo més pràctic seria que el Sr. President de la Comissió Executiva la convoqués i tota vegada que en la mateixa hi ha representants, com a Vocals nats, de la Generalitat i de l'Ajuntament, es podria recomanar a n'aquests que portessin l'assumpte a les altíssimes Corporacions a què pertanyen. Ens sembla que amb una mica d'interès i de bona voluntat per part de tots, veuríem aviat alçar-se el monument al gran poeta.

* * *

En quant a la Font monumental que havia d'erigir-se a la memòria d'Ignasi Iglésias, la situació es presenta més difícil i complicada. Com és sabut, la subscripció es feu per petites aportacions d'una pesseta com a màxim i en aquesta forma es recaptaren, millor dit arribaren a poder de la Comissió Executiva, 29,371'33 pessetes que hom diposità al Banc de Catalunya en compte de caixa d'estalvis, segons llibreta número 1813. Malhauradament, la fallida sorollosa i no escatida encara, del Banc de Catalunya s'ha emportat entre les seves runes els diners aportats en modesta però fervorosa devoció pels humils admiradors d'Ignasi Iglésias. El mal sembla no tenir remei; però és de doldre la lleugeresa amb què s'ha procedit en aquest assumpte. Havent-hi un organisme superior i amb caràcter oficial o semi-oficial com la «Caixa de Pensions», és d'una inconcebible temeritat dipositar els cabals en una entitat particular subjecta a les fluctuacions dels negocis, molt més quan el qui proposà l'operació, persona, per altra part, que ens mereix tots els nostres respectes, figurava en la Junta de Govern de l'entitat bancària ara fallida i podia, quan menys, olorar que la cosa feia pudor de cremat i treure oportunament la cassola del foc. Ens expressem en aquests termes, casolans, per a dibuixar la figura d'un eufemisme que ens eviti dir les coses pel seu nom.

Quina solució hi ha? La una, que el Jutjat

que tramita la fallida del Banc de Catalunya, considerés com a crèdit preferent i privilegiat la quantitat destinada a la Font Ignasi Iglésias, en atenció a la finalitat del dipòsit constituït. Ara bé, la dificultat rau en què possiblement s'hauria d'obtenir l'aprovació unànime de tots els creditors, sense exceptuar-ne cap, puix una sola oposició podria invalidar l'acord. I això no és fàcil d'aconseguir i s'emportaria, per altra part, molt de temps. L'altra solució seria que els moralment responsables del contratemps sofert paguessin del seu peculi particular, del tot o de mica en mica, la quantitat perduda.

El sistema més pràctic que segurament es proposarà, és que la Generalitat o l'Ajuntament es facin càrrec en totalitat i en absolut de la construcció del monument, corrent amb totes les despeses. És possible i probable que passi així, encara que no és el més just i adequat.

En darrera instància, resta una altra solució, que nosaltres considerem digna i no negligible i és que es recomenci la subscripció popular amb la qual els admiradors de l'Iglésias, que són tots els qui constitueixen el nostre poble, donaran una lliçó exemplar als qui es vanten d'anomenar-se amics del plorat dramaturg. Que això pot tenir una certa efectivitat, ultra les gestions i reserves de dret que hom pugui fer per a defensar sigui com sigui els diners enterrats en la desfeta del Banc de Catalunya, ho demostra a bastament el següent comunicat que havem rebut, amb prec d'inserció, del grup «Amics d'Ignasi Iglésias», que no estan pas tots compresos en el qualificatiu més anunt emprat:

«Els «Amics d'Ignasi Iglésias» preguen a totes les entitats que tinguin fulles destinades a la subscripció Pro-Font Ignasi Iglésias, se serveixin passar a liquidar-les a la Casa Vilaró, carrer Fivaller, 14, puix malgrat els avisos que ja s'han anat publicant demanant el prompte compliment d'aïtal prec, moltes entitats no ho han realitzat.

«L'accident del Banc de Catalunya no vol pas dir que els «Amics d'Ignasi Iglésias» hagin desistit de llur propòsit, ans al contrari, malgrat el contratemps sofert no dubtem de poder portar a terme, en una forma a altra, el just tribut d'homenatge al gran dramaturg».

Resten complaguts tots els nostres comunicants, puix atenent a llurs desigs ens fem ressò en aquestes planes de llurs justes i legítimes reclamacions que ens fem del tot nostres

DEL TEMPS PASSAT

ELS COMICS D'AFICIO. (1)

L'ASSAIG

I

L'assaig d'una comèdia, que és la cosa més formal pels actors de professió, car es alli on es depuren tots els incidents i minuciositats que els hi revela l'estudi de la producció i on posa el Director la major cura i el major talent per tal d'assegurar l'èxit, ve a ésser entre els aficionats la cosa més planera i més senzilla d'aquest món. Després del repartiment dels papers, no pas segons voldria el «galan», que és sempre amb més o menys veritat el director, sinó de la manera que els ve d'antull als diferents individus que compten la companyia, segons la vanitat de cadascú, succeeix que els de galan i galan jove són els primers en tenir «amo» i els de papiolis ningú els vol, i menys el que n'hagi fet ja de certa importància. Ço és causa de que a la fi s'abandoni per «rivalitat artística» una comèdia en la qual s'hi prometien els dos galans llores abundosos, per a triar-ne una altra en la qual hi tinguen cabuda major nombre d'«eminències». En aquesta tria es proposen, al menys, totes les comèdies d'una galeria, fins que perduts el temps i la paciència es decanten per algun «dramon» de força personatges, avantatge que tè la contra de que ningú l'ha vist representar mai, i que des de el «primer galan» fins al «dècim» i l'«onzè» els siga tan desconegut com el territori de les Batueques.

Tot amb tot, és aquest un obstacle lleu per als joves aficionats. A tal punt resulta així, que els papers del drama són repartits amb subjecció a les relacions més o menys fortes que en l'obra es contenen, car a ningú se li ocorre que calgui llegir la producció per a formar-se idea dels caràcter. I així queda repartit, i cada aficionat se l'estudia i assaja a casa seva, a l'obrador o anant pel carrer i segons li dona a entendre el seu caprici, ja que no la seva intel·ligència. Els exemplars del drama se'ls queden el «galan» i un altre qualsevol; es donen els papers a les dames, i tal dia i a tal hora assaig, a casa d'ella o d'elles, mare i filla que fan llurs respectius i naturals papers.

II

Ens trobem en un quart pis del carrer de la Lluna, de l'Aurora o del Migdia, — triem, que tots són prou poètics—, car les dames dels aficionats solen viure per aquests barris. Distingim. Les dames dels teatres d'aficionats. Explicat d'aquesta manera resulta més llarg, però no em comprometo ni esquerdo el respecte a ningú, ni rebaixo cap rèputació.

No és del cas fer aci un dibuix de l'estança, entre altres raons, perquè tampoc podria fer-lo. Per tal de donar-ne una petita idea en farè, però, un inventari i així acabaré més aviat. Dues parets del passadís i quatre de la sala, son sis. Qualques cadires, poques, per a seure-hi cossos esprimatxats, car si fossin robustos no seurién com no fos de costelles per terra. Al bell mig del quarto una taula «terrenal»; vull dir una taula d'aquelles que es netegen i es poleixen amb terra d'escudelles. Més enllà, ni a la dreta ni a l'esquerra, al fons, una alcova amb cortines d'una blancor cansada, les quals amaguen púdicament un llit més fondo encara.

III

Es l'hora del assaig, i passat del galan jove, del barba i de dos o tres personatges més, tots hi son. L'assaig, però, no pot començar perquè precisament s'inicia el drama pel paper del galan jove. Es passa l'estona de qualsevol manera, fins i a tant que el «Director», empipat, determina de posar-se a la tasca sense el galan jove, a qual efecte encarrega de simular el paper al primer llàtzer que bè li escau.

Figurem-nos com anirà la cosa, començada amb tants bells auspicis. El galan comença a declamar a tota veu; brasseja, va i vé d'un costat a l'altre, i s'entusiasma i crida fins arribar al punt final. Aleshores li respon el jove interi, el qual, per no estar en antecedents, diu el paper amb un to tan desmenjat i fred que és capaç d'apagar el «caliu» d'entusiasme que enardeix al galan de veres. Escenes per l'estil es repeteixen amb freqüència i ningú s'apura pel fet de que manqui tal o qual personatge al bo de l'assaig. Per bè que alguna vegada es protesti i es juri, sempre hi ha dos o tres companys de la mena dels «mansos» que es colloquen, fan el quadro i si volen dir, diuen, i sinó és el mateix. Encara va millor que no facin més que la figura, car posats a declamar més aviat enreden que no serveixen. Després de totes aquestes trifulgues compareixen els que mancaven, i per bè que tard i amb la consegüent fatiga es repren el primer acte.

No és el meu intent de criticar la manera que tè cada «actor» d'interpretar el personatge, car fora això invadir un terreny que no és de la meua competència, però és cosa deliciosa comparar els diferents temperaments dels aficionats i l'harmonió conjunt que produeixen. Allà el galan impetuós que ho tira tot a sang i a foc, declamant amb viril entusiasme i emplenant amb els seus moviments aparatosos tota l'escena; allà el barba nerviós, de veu robusta, seriós, ple d'orgull, altiu, que sembla que vol renyar a tothom tantost es posa a parlar en castellà. El «jove» sentimental, enamoradís, amb veu de malalt, plorant el paper, fent-se enrera l'abundosa cabellera i passejant continuament les seves mans pel front suat i espaiós, enternint a les senyores amb els gimecs amb què amenitza els versos; trencant els

cors dels concurrents amb un seguit de llàstimes. Allà la dama, sempre sensible, ploricaosa sempre, amb una provisió de sospirs i un dipòsit d'aigua a punt de rajar-li del ulls en forma de llàgrimes, per bé que no ho demani el vers, o la situació. Després la característica, corba, tremolosa com si patís el mal de San Víctor, parlant tartamut, i per a més caràcter, amb veu de nas. El graciós, tabalot, bellugadís, eixelebrat, atropellant-ho tot, i entenent per graciositat deixar anar els versos amb tanta rapidesa com si li fessin nosa a la boca o li cremessin la llengua. Aquest dos darrers tipus són enterament iguals en totes les «companyies», talment com si fos llei de l'estat o condició ineludible que les característiques haguessin d'ésser esguerrades d'esquena o vicioses en el parlar; els graciosos, una especie d'argent vius, que tinguessin per missió atabalar i amohinar als altres amb la seva llengua «remenadora» i amb els seus moviments bullidors i incessants.

El drama segueix assajant-se d'acord amb aquests patrons, essent allà el qui més crida el que mostra tenir més talent; el qui té més «taules» i el que millor domina al públic. I cal veure el moviment i l'animació que els tals actors donen a l'assaig. Una escena es comença tres o quatre vegades, i no se n'acaba cap perquè el graciós no fa comes ni punts i no deixa preparar a l'actor que ha de respondre o perquè el barba amb la seva dicció pausada en fa massa, ço que dóna per resultat que li contestin abans d'hora. Arriba una escena de «bocadillos» o diàleg curt i solt entre diversos personatges, i dóna bo d'escoltar la confusió dels interlocutors prenent-se les paraules, barrejant-les i equivocant-les fins al punt, per exemple, de que un que amenaça digui «ai!», com si el cop que havia de rebre un altre se l'hagués donat a ell mateix i com volent l'ofensor i l'ofès esmenar l'equivoc es motejen a l'ensem de «traidor», resultant de tot plegat un farcell impossible d'aclarir.

Després de nombrosos assaigs i a força de confondre «bocadillos» s'acostumen a l'embolic en termes que tots els esforços i tota l'atenció esdevenen impossibles per a evitar que ho facin malament. Com siga, amb tot, que no hi ha gent més animosa que els aficionats, ningú s'apura ni es capfica, car es refien tots de que arribat el dia de la funció i en trobar-se davant del públic, aniran les coses com una seda. Aquestes il·lusions infantils els animen a prosseguir els assaigs i a esperar confiadament «el trueno gordo», que en el seu innocent llenguatge vol dir el dia de la representació.

J. O. M.

1868.

L'ACTUALITAT TEATRAL CATALANA

BARTOMEU SOLER

A hores d'ara, Bartomeu Soler haurà estrenat a «Romea» la seva comèdia «Un marquès i la seva filla».

Fa deu anys, Bartomeu Soler va donar patent d'autor a Josep M.ª de Sagarra, estrenant-li «Dijous Sant». Era l'època de Bartomeu Soler, gran actor. I un dia, sobtadament, l'actor va desaparèixer de Barcelona. I a Madrid nasqué un formidable novel·lista. «Marcos Villarí» feu famós Bartomeu Soler arreu d'Espanya. La novella de Catalunya, escrita en llengua de Castella per un català de Sabadell, va remoure el solatge dels cafès atrotinats de Madrid, i posà sabor de raça en el desllavassat tè de les cinc dels locals amb pretensions. Tota la premsa ens descobrí Bartomeu Soler. Després «Germàn Padilla» preocupà els intel·lectuals, que no estigueren pas a l'alçària de la novella, que els superà del tot en esperit anímic i pensador.

I en un vol de gavina famolença d'horitzons de quimera, salta el nostre autor l'Atlàntic; i de Nova York a Terra del Foc dóna més de tres centes conferències; escriu als grans rotatius de Buenos Aires; és perseguit — i en el fons admirat — pels dictadoretos de les repúbliques sud-americanes; recita versos i guanya diners.

I altra vegada a Espanya. Estrena «Guiller-

mo Roldàn» i «Tierra del Fuego», revelant un guix de dramaturg, insospitat per la valentia de l'autor. Després estrena a «Romea», «Anna Maria»; i un aire nou, senyorívol i profundament humà passa per l'escena de l'excelsivament resclosit teatre català.

A hores d'ara, Bartomeu Soler haurà estrenat a «Romea». Això vol dir que Barcelona, per unes hores, haurà sentit sobre el seu cap l'aletieg intens, fort i noble, d'aquest oreig gairebé ja oblidat i desconegut...

Malgrat el nostre bon desig de donar als llegidors de TEATRE CATALA una informació directa del pensament i suggerències de Bartomeu Soler sobre la seva nova comèdia «Un marquès i la seva filla» i la situació actual i el futur de l'escena catalana, no podem fer més que reproduir la següent declaració que retallem del diari «La Publicitat». Un altre dia que ens vagui parlarem amb calma i amb tota claredat de les coses sorprenents que ens passen a Romea.

«Sense arribar a l'autocrítica, unes lleugeres consideracions sobre la comèdia «Un marquès i la seva filla», que estrena aquesta nit la Companyia Vila-Daví. Partint del principi, fermament arrelat, que en la vida som, no el que hem d'ésser ni el que volem ésser, sinó el que podem, vaig forjar els tres actes que constitueixen la comèdia. I sobre aquest principi cavalquen, cauen i s'alcen les dues figures centrals de la meua comèdia: el Marquès de Polinyà i Angelina Sureda. Derrotats o triomfants, no arriben ni tan sols una vegada a ésser allò que més cobejaren. Són, simplement, allò que la vida els permet ésser, allò que llur vida els obliga a ésser. I són, amb llur maldat i amb llur bondat. Són. Res més. Llur qualitat humana? Heu-vos ací la crítica, i heu-vos ací l'autor quan veurà la seva comèdia a través del temps, no ara que manquen tan pocs dies entre la seva realització literària i la seva corporeïtat plàstica. Ni drama ni comèdia, o bé drama i comèdia en sems. Un ambient dut escases vegades al nostre teatre català, i una forma discretament moderna, segons el concepte que de la modernitat té l'autor. Irònicament s'ha comentat la manifestació feta per l'autor que subscrigué la seva comèdia pensant en els artistes del teatre Romea. Procurant deixar un xic de banda aquesta ironia, a l'autor tant se l'in dóna repetir-ho i ratificar-se, tot i saber que no hauran de rectificar els qui critiquen el fet que un autor no oblidí la capacitat ni la

qualitat d'aquests artistes que l'hag'n d'interpretar. Quan el teatre català compti amb un nombre regular de companyies, a l'autor se li presentarà la possibilitat de triar aquella companyia que quadri millor per a la seva comèdia, com succeeix a tots els països, al teatre castellà per a no cercar exemples llunyans. Mentre hi hagi una sola companyia—una de sola i contra tota malvestat—cap autor no haurà d'oblidar aquest detall ni altres de tan essencials com aquell segons el qual el teatre reclama, ensems que esforços artístics, esforços econòmics. I no hi ha més. Veient els assaigs de «Un marquès i la seva filla», l'autor sap que els seus intèrprets obtindran un triomf. En acabar la representació sabrà la part que li correspongui i el que deurà a Maria Vila, a Pius Daví i als artistes que hauran secundat llurs esforços.

BARTOMEU SOLER ».

JOAQUIM MONTERO

El passat dijous, dia 22, va estrenar-se al Teatre Espanyol, vella seu del vodevil de sal i pebre i de roba interior, una facècia en dos actes i catorze quadros, a estil de revista i en forma de setmanari barceloní, original del veterà actor i engiponador d'aquesta mena d'obres, Joaquim Montero.

Té per títol aquesta nova producció, de la qual ens ocuparem la vinenta setmana, «El Papitu... Santpere», i com el seu nom indica, és feta comptant amb la gràcia, la popularitat i el prestigi del director de la casa, senyor Santpere.

Consta de les següents parts, conjunminades a estil de sumari de periòdic: Editorial. — No'a política. — Revista de Teatres. — La vida alegre. — Exposició de Plantes i Flors. — Excursionisme. — La veu del carrer. — L'epidèmia reinant. — Música. — Esports. — Receptes de cuina. — Conte Papitesc. — Ecos. — Anuncis. — Ultima hora. — Dobles pàgines en colors: «Jardins d'En Rossinyol» i «La Ciutadella», amanit tot plegat amb música dels mestres Duran, Mas, Pou, Quirós, Torrents i Viladomat.

Tota la companyia hi pren part i l'empresa confia obtindrà amb aquesta revista l'èxit i el profit que no li han donat les anteriors produccions «L'amor capgira un país» i «Deauville, port de París» signades per Francesc Preses i Gastó A. Màntua, respectivament.

Veurem el que passa, puix a l'hora d'escriure aquestes ratlles no en sabem ni un borrall i encara que ens imaginem, sense gaires dificultats, el caràcter i to de l'obra, no ens amaguem de dir que desitjariem hagués reeixit, encara que sigui només per satisfacció del seu autor Joaquim Montero, que si bé ha donat moltes ensopegades i és víctima dels seus propis errors, seria injust no reconèixer que és un comediant de molt mèrit i d'una acurada personalitat, malgrat els seus inveterats i ja incorregibles vicis i deixaments, i com a autor, si bé no pot despendre's del xaronisme de l'època de què és fill, i si ho intentés potser seria encara pitjor, té una ha-

bilitat i una entremaliadura indiscutibles en l'art d'entretenir als públics que es fonen per aquesta mena de teatre.

Al capdevall, garbellant-ho bé i passant-ho per un filtre ben fi, de l'actuació de Joaquim Montero en restarà sempre, com hem dit, un excellent actor i un enginyós embastador d'escenes de moviment, de llum i de color, carregades d'espècies, que reflecteixen un estil que té sempre una parròquia adicta.

Joaquim Montero té, en molts aspectes, fins i tot físicament, una semblança extraordinària amb Josep Robrenyo, el popular saineter precursor del teatre català i ens és plaent de constatar aquesta coincidència d'ambós actors-escriptors, separats per un interval de cent anys.

Informació de la setmana

MANRESA

Federació d'Amics del Teatre

Tal com varem anunciar, el divendres, dia 16, tingué lloc en el Teatre Conservatori la IV sessió del curs actual, amb la comèdia en tres actes, de J. M.ª de Sagarra, «L'alegria de Cervera». Com fos que començaren amb tres quarts de retard de l'hora anunciada, en aixecar-se el teló en el primer acte, el públic va promoure una forta protesta, que nosaltres ja considerem molt justificada. La interpretació de l'obra fou molt ajustada per la Companyia dels senyors Vila-Daví, mereixent els molts aplaudiments que els foren tributats a cada final d'acte i d'una manera especial en el tercer, en el que el senyor Daví feu una creació del seu paper de «Frederic».

En nom de moltíssims associats demanem des de les planes de TEATRE CATALA que sovintegin més les representacions d'obres catalanes i que si no hi ha facilitats de trobar companyies catalanes, podrien els dirigents d'«Amics de Teatre» organitzar funcions amb elements de la nostra ciutat, puix ni ha que prou valen i que tothom veuria amb delectança, més que no pas tenir de veure sempre obres del mateix gènere de teatre foraster.—El Corresponsal.

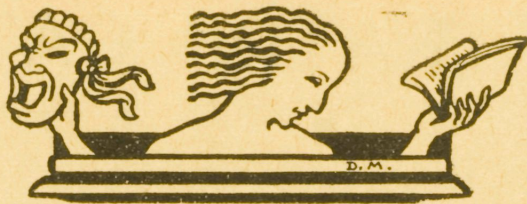
MATARÓ

Associació d'Amics del Teatre

L'esmentada entitat va donar al local del «Clavé Palace» la segona funció de la temporada actual, la qual anà a càrrec de la Companyia Vila-Daví. L'obra escollida fou «Desitjada», de Josep M.ª de Sagarra.

La senyora Maria Vila i el senyor Pius Daví obtingueren un bon èxit en la interpretació dels papers de «Desitjada» i «Joan», com també plagueren les actrius Maria Morera, Angela Guart i Emma Alonso, molt ben secundats pels actors senyors Gimberna, Ventayols, Strems, Vinyes, Giménez-Sales, Arboix i Ferrándiz.

Dita representació era la corresponent al mes d'octubre. No se n'havien donat més aviat, per no tenir l'empresa del «Clavé Palace» instal·lat fins ara el teló metallic reglamentari.
— El Corresponsal.

Consultori

Des d'aquesta secció procurarem contestar setmanalment les consultes que ens arribin relatives a coses del Teatre Català. Vol dir que facilitarem dades referents a fets, aspectes o moments de la història del nostre Teatre. Tota persona que tingui un dubte per esvair, una confusió nascuda de la imprecisió d'una data, interès per a averiguar quelcom, pot adreçar-nos l'oportuna pregunta, segur de que serà degudament evacuada. Ço que únicament es demana és que sien les preguntes tan clares i concises com farem de manera que ho siguin les respostes.

Marian Revuelta. — Barcelona. — Les primeres notícies sobre Vicens Daroqui es remunten al 1882, any en que figurà l'actor en la companyia de l'Odeón. No servo referències de Daroqui anteriors a aquesta època.

Gregori Cano. — Barcelona. — Conrad Colomé embarcà per a Amèrica el dia 17 de juliol de 1875. Al cap de dos anys justos — primers de juliol de 1877, reaparegué al Tivoli. La seva absència de Barcelona durà, doncs, el temps que es veu.

Domènec Vernet. — Barcelona. — La primera obra catalana representada al Paral·lel fou la joguina en un acte de «C. Gumà», «L'amor és cego», donada el dia 3 d'abril de 1893 al teatre «Circo Español» per una companyia dirigida per Enric Borràs.

La primera estrena catalana fou el drama en tres actes de Pere Reig i Fiol, «Lo baster de Santa Pau», donat a conèixer al mateix teatre i per la mateixa companyia el dia 15 del mes i de l'any susdits.

L'ARXIVER

TEATRE CATALA "AMATEUR"

Dos bocets del decorat
d'"HAMLET", que es
representarà demà, diada
de Nadal, al "Círcol Tra-
diconalista", d'Olesa
de Montserrat, pintat
:-: per J. Tobella :-:

Talment com varem anunciar en el número anterior, demà tindrà lloc un esdeveniment teatral a Olesa de Montserrat, puix la notable Companyia de teatre del "Círcol Tradiconalista" de dita població, que dirigeix el poeta Joan Povill Adzerà, la qual s'ha guanyat un prestigi per la fastuositat i bon gust amb què presenta

les obres, posarà en escena "Hamlet", de Shakespeare, traduït al català per Magí Morera i Galicia.

Aquests excel·lents aficionats no solament cuiden de representar bé i amb tota propietat les obres que escolleixen, sinó que sota l'experta direcció de J. Tobella, es pinten el decorat i dibuixen els figurins del vestuari.

Per això ens complaem en publicar dos bocets del decorat per a la representació d'"Hamlet", en els dos quadros "L'aparició del pare" i "Escena final".

El mateix grup està fent ja preparatius per a les representacions de la "Passió" que es celebraran en la vinenta quaresma i qual obra es ja clàssica a Olesa. Cal dir que els elements que dirigeixen els amics Povill i Tobella faran un lloable esforç per tal de aconseguir que la representació del vell drama sacre constitueixi una nota d'art remarcable, foragitant el caràcter grotesc que havia tingut anys enrera.

"AMATEURS" NOTABLES

Joan Canela Canyelles

En aquest notable «amateur» són d'apreciar dos aspectes diferents en la seva actuació artística: el de escenògraf i el d'actor.

Degut a l'amistat que unia el seu pare amb el famós escenògraf Soler i Rovirosa, de molt menut que corria pels escenaris barcelonins, essent moltes les vegades que interpretà papers d'infant en la companyia Bosch i Palmada que actuava en el teatre de la plaça de Catalunya que més tard fou «Eldorado».

Fill de Barcelona, cap a l'any 1886 abandonà la Ciutat i romangué una llarga temporada a França, aprenent les primeres nocions d'escenografia en el taller d'un mestre escenògraf de Tolosa.

En tornar a Barcelona, frequentà constantment el Teatre Novetats. Hi actuava la companyia Tutau-Mena. Un dia, en aixecar el teló, es donaren compte de què pel segon acte necessitaven col·locar un pou en escena. Essent festa no tenia en Soler i Rovirosa cap fadrí disponible i coneixent les aficions pictòriques d'en Joanet, com familiarment l'anomenava, li va encarregar aquesta feina que executà durant l'intermedi del primer al segon acte. Aquesta fou la primera

producció escenogràfica del novell artista.

Als 18 anys reuní varis companys, que no havien fet mai «comèdia» i en un taller de sabateria del carrer de l'Argenteria, muntà un petit escenari que decorà i pintà esplèndidament, formà una Companyia d'amateurs que ell dirigia i en les festes, en aquell minúscul teatre, es lliurava a les seves aficions artístiques com a escenògraf i com a actor.

Mes tard treballà al teatre Olimpo, ajudant a l'escenògraf de la casa Sr. Vila en les tasques de pintar decorats i actuà com actor en la Companyia en la qual figuraven com «amateurs», els avui notables artistes Alexandre Nolla i Margarida Xirgu.

Després actuà, — sempre com actor aficionat — en varis teatres públics entre els quals cal esmentar el Teatre Zorrilla de Badalona, el Bosc, de Gràcia, i el Teatre Calvo i Vico (Granvia) de nostra Ciutat.

Des d'aquest moment treballà com a escenògraf i actuà com a director d'escena en diverses societats de Barcelona.

Com a detall curiós, podem citar el cas de que hi ha hagut una temporada, cap a l'any 1910, que figurava com a escenògraf, primer actor i director de tres Companyies de societats ben diferents. El «Centre Catòlic de Sant Pere de les Puelles», el «Centre Nacionalista Republicà del Districte II» i el «Casino Federal del Fort-Piu».

Es incalculable el nombre de decorats que han sortit de les seves mans; dient uns trescents, encare temem de quedar curts, conservant-se molts d'ells en els Teatres de les societats esmentades.

Darrerament s'apartà de l'escena una llarga temporada no deixant, però, de conrear l'escenografia amb encerts ben remarcables.

En l'actualitat figura com a director artístic de la Companyia Catalana d'Amateurs Pere Moix i Casals de l'Associació «Amics del Teatre», on moltes vegades hi actuà com a actor amb vertader entusiasme.

FEDERACIO CATALANA DE SOCIETATS DE TEATRE "AMATEUR"

Segueixen amb entusiasme les proves de competició i és tan de remarcar la nombrosa i atenta concurrència de públic que hi assisteix, com l'acurada interpretació, en tots els aspectes, que les companyies concursants donen a les obres escollides. La impressió, en ço que respecta al conjunt i perfeccionament del treball artístic de les agrupacions que fins ara han actuat, és ben falaguera per al teatre català «amateur» i, en definitiva, per a l'estabilitat i el pervindre de la nostra art dramàtica nacional.

Havent-hi, com hi ha, la probabilitat de què les companyies que aniran actuant quan el torn els correspongui procuraran rivalitzar en mèrits per tal d'obtenir la màxima classificació, hom preveu la difícilíssima tasca del Jurat per a judicar amb encert.

El diumenge, dia 18, a la tarda, actuà al «Casal Català Republicà del Coll», l'elenc que dirigeix el senyor Ricard Pomar, el qual va representar «Un cop d'estat», de J. Pous i Pagès (de lliure elecció) i «La morta», de Pompeu Crehuét (imposada) sota el següent repartiment:

«Un cop d'estat». — «Donya Amparo», Srta. Eulàlia Munt; «Ernestina», Srta. Conxita Botey; «Roseta», Sra. Llobet; «Ricard», Senyor Ricard Pomar; «Juanito», Sr. Romà Julià; «Lluís», Sr. Joan Maillo; «Jaume», Sr. Josep Llimona.

«La morta». — «L'Eloi», Sra. Llobet; «En Jaume», Sr. Ricard Pomar; «En Quirse», Sr. Miquel Gtart; «L'Antònia», Srta. Teresa Nogueres; «La Rosa», Srta. Eulàlia Munt; «La Teresa», Srta. Paquita Pomar.

Formaven el Jurat, els senyors Josep M.ª Folch i Torres, Josep

Lleonart, Enric Lluelles, Francesc Curet i Sègimon Rovira, actuant de secretari el senyor Joan Fernández. El senyor Adrià Gual, que també estava designat, no pogué assistir per trobar-se malalt.

En l'intermedi, el senyor Josep M.ª Folch i Torres llegí una atinada i vibrant conferència, de la qual ens complavem en publicar un fragment en aquest mateix número de TEATRE CATALA, en la qual feu una eloqüent comparació entre els derrotistes de la nostra escena, que formen entre els qui més haurien d'apoiar-la i enlairar-la, i les entusiastes i patriòtiques formacions d'amateurs que mantenen el foc sagrat de l'art escènic de Catalunya.

La disertació de l'amic Folch i Torres fou molt aplaudida per la nombrosa concurrència que emplenava l'ampli local de l'entitat concursant.

El dia següent, dilluns, a la nit es celebrà a Sant Feliu de Guixols la tercera prova de Concurs, a càrrec de l'«Agrupació Romea», que dirigeix el senyor Benet Escriba. El grandios «Teatre Novetats», de la bella i acollidora ciutat guixolencina, presentava un aspecte imponent.

Abans de començar, el nostre company Francesc Curet dissertà sobre el que deu el teatre català als aficionats i el que pot esperar-ne, exposant algunes de les seves possibilitats en profit de l'art dramàtic en general i de l'escena catalana, particularment.

Es representaren:

«La reina del cor», d'Ignasi Iglésias, (de lliure elecció), interpretada com segueix: «La reina», Senyoreta F. Martell; «La Paula», senyoreta P. Casanova; «En Trailla», senyor J. Isgleas; «L'Anton», Sr. J. Jacomet; «En Ramonet», Sr. E. Casanova; «En Milhomes», Sr. B. Escriba; «En Caixa», Sr. J. Font; «El Pigat», Sr. F. Prujà; «En Fallet», Sr. Ll. Riera; «Senyor Llagostera», Sr. E. Joan Trias; «Senyor Benet», Sr. Miquel Jacomet.

«Un cop d'estat», de Josep Pous i Pagès (imposada) sota el següent repartiment: «Donya Empar», senyoreta P. Casanova; «Ernestina», Srta. L. Miralles; «Roseta», senyoreta L. Miralles; «Roseta», Srta. F. Martell; «Ricard», Sr. E. Joan Trias; «Juanito», Sr. M. Jacomet; «Lluís», Sr. E. Casanova; «Jaume», Sr. B. Escriba.

Composaven el Jurat els senyors Prudenci Bertrana, Octavi Saltor, Francesc Curet, Florenci Cornet, Enric Lluelles, Ramón Vilaró, Jaume Marill, actuant de secretari el senyor Florenci Cornet.

***

Amb motiu de les festes de Nadal i Cap d'any, resten sospeses les representacions de Concurs fins el dia 8 de gener que es reprendran amb l'actuació a Cardedeu, de la Companyia «Aficions d'Art».

Informació

BARCELONA

ATENEU DE SANT LLUIS (S. M.)

Estrena de «Ling-Fu o les angúnies d'un Xinés», comèdia en tres actes i cinc quadros, original de V. Coma i Soler.

En aixecar-se el teló hem tingut una agradable sorpresa. L'escena estava presentada amb una propietat i riquesa desacomunades en els elencs d'aficionats. Del públic ha sortit un murmur molt eloqüent. Jo anava apuntant detalls. Una tauleta amb un joc de te característic. Una altre amb un servei de fumar; gran profusió de coixins. Un fanal... Per unes veïnes m'he assabentat de que en aquesta presentació alguns socis hi han contribuït amb mobles i vaixela. El nostre sincer i entusiasta aplaudiment pels aimants de la dignificació de la nostra escena.

El desenvolupament de l'obra també ens ha sorpres. Durant el primer acte no sabiem si es tractava d'un drama o d'una comèdia. A mesura que trascorria la presentació l'interès creixia i els acudits esdevenien naturalment.

V. Coma i Soley

Un primer acte definitiu, sense trucs gastats ni acudits recargolats. Al segon acte l'autor es decanta vers la comicitat. Quina llàstima que no hagués aguantat el mateix tò de l'acte anterior, puix el tercer tenia pels bons camins de la comèdia suau que dona a les escenes un simpàtic caire de realitat. En resum, malgrat l'accentuació còmica esmentada, es tracta d'una comèdia que assenyala nous camins a l'escena catòlica, puix és d'una gran sobrietat i sobretot el diàleg és viu i literari. Malgrat i reclamar el públic a l'autor al final de tots els actes, aquest no sortí fins al darrer a rebre els entusiastes aplaudiments. Els actors contribuïren en gran manera a l'èxit per la seva tasca molt ben disciplinada i tingueren una gran cura en tota mena de detalls. Sobressortiren els senyors Bonsons, Foz i Berrozpe. Abans es representà l'humorada en un acte del mateix autor «Un minyó enamoradich».

JOSEP ROMAGUERA

AGRUPACIO ESCULTISTA, de Gràcia. — El quadro escènic d'aquesta entitat organitzà el dissabte passat, dia 17, una vetllada teatral en la que es representà la comèdia en quatre actes de J. Pous Pagès «En Joan Bonhome». La distingida concurrència sortí satisfeta de la discreta interpretació de la comèdia en la qual les senyores Vila i Baiget, acompanyades dels senyors Domènech, Blázquez, Escocoy, Cabanes, Bruguera, Blanch, Falcó, Oliva, Josep, Gisbert, Carbonell, Oliva, Joan i Barquero, es feren aplaudir fent un conjunt passable per a que el públic celebrés a bastament, les còmiques situacions de l'obra.

CASAL GRACIENC NACIONALISTA. — Les comèdies «Els porucs» i «Sense sogra» son les que l'elenc dramàtic d'aquest Casal que tant encertadament dirigeixen els senyors Claramunt i Munté representaren el diumenge passat, essent aplaudits tots els que hi prengueren part.

CIRCOL CATOLIC de Gràcia. — El diumenge passat l'elenc dramàtic del Casal Catòlic de Sant Andreu efectuà la seva anunciada visita de germanor a aquesta entitat graciencina i posà en escena «La fúria» drama en tres actes, original de Francesc Bonaventura, obra

que fou premiada en el Concurs organitzat per la «Biblioteca Popular de Teatre Catòlic».

L'argument i la trama del drama són un bon encert; el desenvolupament és portat amb valentia sense decaure un moment fins arribar al final que té un encertadíssim desenllaç. El diàleg sempre interessant, és brillant i el lèxic està ben cuidat. No cal dir que l'obra fou molt aplaudida en alguns passatges i els finals d'acte foren ovacionats fent-ho extensiu a l'autor un dels intèrprets. Per cert que com actor ens feu una veritable creació; també es destacà entre ells el Sr. L. Carcassona i es distingiren els senyors R. Jové, F. Ollé, I. Eloi, J. Bonacalocha, I. Guixart, M. Safont i I. Batalla, els quals feren un conjunt acabadíssim.

Els dies de Nadal i Sant Esteve es donaràn dues representacions dels tradicionals «Pastorets», presentant-se amb esplendidesa com s'acostuma en aquest Círcol.

COOPERATIVA «LA LEALTAD» de Gràcia. — Enric Devenat és un notable amateur i es distingeix per les qualitats de bon director d'escena. És dels que tenen cura pels detalls i es preocupa constantment de perfeccionar tots els que amb voluntat volen servir al nostre teatre i és per això que les obres que ell posa en escena donen la sensació de que una mà entesa ha posat esment a tota cosa que dona un tó de qualitat i els que es posen a les seves ordres poc a poc els veiem millorar dintre dels diferents papers que ell amb encert els reparteix. Per això, el darrer diumenge en l'escenari de «La Lealtad», veïrem l'obra de l'enyorat Ignasi Iglésias «Foc nou» amb una justesa i un afany de lluïment que ens deixà admirats. Alguns dels que hi prengueren part, com el Sr. Vicens que un dia el veïrem fer admirablement un genèric, avui l'aplaudim fent el «Frederic» com un perfecte galan jove, cosa que diu molt a favor d'ell, i si en Devenat aconseguí amb atinades observacions (que nosaltres creiem que ho aconseguirà) treure-li aquella petita entonació declamatorià que en altres relacions afebleix el seu temperament de comediant, seria millors elements, per a confiar-li qualsevol paper per difícil que f.

En aquesta obra hi prengué part la nena Pintonel que per primera vegada sortia a escena i cal dir que va fer-ho bastant bé. Creiem que quan sigui gran pot ésser una bona artista.

La Sra. Cumelles fent «Carlota» hi hagué moments que va emocionar de debó i les senyores Vilar i

Cama i la senyoreta García, es portaren bé; el senyor Fando que feia molt temps no havíem vist el seu treball, ens plau que continuï amb aquella naturalitat que el caracteritza i que li és un prestigi; els senyors Mariné i García compliren degudament; el Sr. Aguilar, encarregat de l'«Eladi», per bé que la figura es escaient i està dotat d'una veu pastosa i agradable, condicions sempre suggestives en l'escena, li lleven simpatia la monotonia del moure's i la irregularitat del geni i si aconseguís aparellar en harmònica dolcesa totes aquestes coses, milloraria extraordinàriament i no tenim dubte que ens agraïria l'observació.

Per a la diada de Cap d'any anuncien la divertida comèdia «Les delícies de la llar».

COOPERATIVA DE TEIXIDORS A MA, de Gràcia. — La «Penya Mai Som Prou» organitzà el dia 18, un festival en el teatre de la Cooperativa, en el qual hi prengueren part elements del mercat «Abaceria Central» que sovint manifesten llurs aficions teatrals posant en escena alguna obra del nostre repertori, si bé tindrien de tenir cura en escollir-les, car si bé comptem amb força personal per a emplenar un repartiment per llarg que sigui, proporciona això una dificultat en el muntatge de l'obra i no cal dir que se'n ressent el conjunt; ço que va passar diumenge passat en representar la comèdia d'Alfons Roure «La reina del mercat» que en un marc tant petit com el de la Cooperativa els actors que discretament jugaven l'obra, es veien encongits i pot dir-se que s'estal·lonaven els uns en els altres. Amb tot, van ésser tots molt aplaudits i el públic sortí satisfet de la representació.

ELENC CATALUNYA. — Organitzat per l'Elenc Catalunya, que dirigeix Manuel Sanchez, es celebrà en el «Teatre Escola» un festival benèfic, estrenant-se la comèdia sentimental en tres actes, original de Carme Cervera Benlloch, titulada «Vides mortes». L'argument d'aquesta obra molt ferm i delicat, és portat a l'escena amb gran intel·ligència i en tot moment conserva aquell ambient que es fa interessant fins al final.

Com a teatral, el primer acte és el que ens va plaure més, sens que això desmereixi els altres dos que resultaren potser més literaris, si bé hem de fer constar que tant les escenes com el diàleg els trobarem excessivament curts.

La campanya presentà amb tot

luxo l'obra i amb ganes de sortir airosa del seu comès, palesant una vegada més les seves qualitats artístiques.

Prengueren part en la representació les Sres. M. Crespo, R. Prunell, D. Peris, Srta. R. Blanch, E. de Sosa, i A. Doménech i els senyors E. Sánchez, M. Sanchez, X. Singla, C. Francolí, J. M. Alemany, M. Robreño, I. Mercader i A. Parés.

El públic que emplenava la sala premià amb llargs aplaudiments el treball d'actrius i actors, demanant amb insistència la presència de l'autora que es veié obligada a parlar.

Completà el programa un acte de concert a càrrec de la celebrada triple Dolors Vila, la Srta. Lupe Pueyo i els Srs. Andreu Sánchez, acompanyats pel mestre César Vendrell, els quals cantaren el més escollit repertori, essent premiats amb xardorosos aplaudiments.

Esponàniament s'oferiren també a pendre part en aquesta festa al·truïsta l'actor Antoni Alarma i Isabel Estorch d'Alarma, la xamossa actriu, els quals arrencaren de l'auditori grans ovacions.

GRUP D'AFICIONATS A L'ESCENA. — Tal com havíem anunciat, aquesta Agrupació de joves, tot celebrà una vetllada diumenge passat, al «Teatre Escola», posant en escena la comèdia d'Albert Llanas «Don Gonzalo o l'orgull del geó».

La nota predominant de la representació fou el bon gust dins la més depurada disciplina. Hom endevinava que els joves artistes accionaven i es movien obeïnt les normes d'una experta direcció.

Elogiem, en primer lloc, per la seva discreta gràcia i simpatia el treball de les senyoretas, Soler, Golovart i Prats, les quals entengueren i executaren llurs respectius papers amb força lluïment. Eduard Golovart, els germans Crehuet, germans Plá, Monsó i Escarrà, cadascú dins el seu comès demostraren que cada dia dominen més l'art de representar comèdies. Lluís Sabaté en el personatge de «Tòfol» es feu aplaudir amb justícia.

El públic, nombrós i selecte, sabé apreciar com calia, en conjunt i en detall, el treball dels joves aficionats a l'escena que actuen amb tan d'encert i els encoratjà a que continuessin pel mateix camí de constància i estudi.

«TEATRE ESCOLA». — El dissabte, dia 16, tingué lloc en aquest teatre, un festival organitzat pel personal de la casa Marià Martí,

Posaren en escena la comèdia en dos actes de Pere Cavallé «Els germans Farrerons» i la comèdia en un acte d'E. Anlés «Sense sogra», essent representades sota la direcció del Sr. Muñoz.

Els intèrprets foren els següents: Srtes. M. Subirana, T. Sirvent, M. Egea i els Srs. F. Milà, F. Gonzàles, A. Caldés, R. Muñoz i M. Prats. Sobresortiren la Srta. Subirana i els senyors Milà, González, Caldés i Muñoz, que foren llargament aplaudits. Molt just en el seu paper el senyor Prats.

El públic que assistia a la festa aplaudí amb entusiasme als intèrprets.

Cal fer constar que a l'esmentada festa també hi col·laborà la senyoreta Mercè Gallego que recità unes escollides poesies molt del gust de l'auditori, puix en finalitzar obtingué un merescut aplaudiment.

SOCIETAT ANDORRANA, (Passatge del Crèdit, 1). — El diumenge darrer, l'elenc d'aquesta entitat que dirigeix el senyor Agustí Riqué, representà devant d'un nombrós auditori, el «guinyol» en un acte, de Santiago Rossinyol i Josep Burgues «L'Arma» i «El carro del vi» de Ramón Vidalés.

«L'Arma», va ésser magníficament interpretada per la senyoreta Bataller i els senyors Serafi, Riqué i Fité, els quals mereixeren sense distinció els aplaudiments que els tributà el públic.

«El carro del vi», que fou representat per les senyoretes Bataller, Trillà i els senyors Fité, Serafi, Betriu, Gil, Ribó, Riqué, Vilà, si es desenrotllà amb un bon conjunt trobarem algun paper un tant desnivellat. Sobresortiren els senyors Serafi i Betriu.

El senyor Fité recità en un dels intermedis «La llengua trossegada» essent molt aplaudit.

GRUP «THEATRALLIA». — Aquest grup d'Amateurs que amb encert dirigeix Josep Esteve representà el dia 17 del corrent, el sàinet en tres actes, «L'adroguer del carrer nou», presentat amb extrmada pulcritud i posant esment a tots els detalls per tal de què l'obra estigués a nivell de l'execució, ja que aquesta fou impecable. El primer lloc els correspon a la Sra. C. Rodríguez i el Sr. Joan Serrano, que estigueren insuperables en els llurs respectius papers. Això no significa desmereixement per als altres, ja que tots es portaren perfectament i es cas de consignar llurs noms per ordre de repartiment, senyores Mateos, Melero, Viladesau, Marquez M. Dejada D., Gregorio, Dejoda V., i M.

Fusté i els senyors Rando, Izquierdo, Roig, Casanovas, Flaqué, Dalmau, Porta i Gosende.

FOMENT AUTONOMISTA CATALA. — L'elenc dramàtic que dirigeix Andreu Guixer i que tants èxits ha fet en aquesta important entitat, acaba d'afegir-n'hi un altre amb la representació que feu diumenge passat de la famosa obra «Papà Lebonnard». El públic, fortament impressionat per l'exacta i curada interpretació del drama, ovacionà els intèrprets ben merescudament, ja que en primer terme el Sr. Guixer ens feu un «Lebonnard» inimitable. Molt bé les senyores Lliteres, Ricart, Pujol i senyoreta Dubé, les quals digueren llurs papers amb dignitat i es portaren de la mateixa manera els senyors Folch, Enric, Borrellas i Rovira que amb el seu talent contribuïren a fer una perfecta interpretació, com correspon a un dels millors conjunts d'amateurs que actuen a Barcelona.

Per a la diada de Sant Esteve anuncien la tragedia en tres actes d'Angel Guimerà «La boja».

CALELLA

ORFEO CALELLENC. — Novament, el passat diumenge, la secció dramàtica d'aquest Orfeo, que dirigeix Josep Pera, posà en escena una altra obra d'Ignasi Iglésias «La Resclosa».

La representaren d'acord amb el següent repartiment: «Núria», Isabel Subirà; «Quima», Joaquina Pinsach; «David», Joan Guri; «Adrià», Josep Brunet; «Blai», Josep Andreu; «Arcadi», Joan Gay; «Mingo», Ramón Brunet.

La interpretació va sortir molt ajustada, sobresortint les amateurs senyoretes Subirà i Pinsach; cal però remarcar l'actuació del jove Josep Brunet que encara que en el primer acte ens semblà una mica fred, en el segon i tercer va saber-se imposar d'una manera com mai l'havíem vist, resultant la seva actuació excel·lent.

Els altres, senyors Guri, Andreu, Gay i R. Brunet, no desentonaren ni un moment.

Com a fi de festa, posaren en escena el sàinet de Pompeu Gener, «L'Agència d'informes comercials».

El públic que emplenava el local, va demostrar sortir-ne satisfet, ja que al final de tots els actes aplaudí llargament.

Demà, dia 25, posaran en escena el drama de Santiago Rossinyol i G. Martínez Sierra «Cors de dona».

GRANOLLERS

LA UNIO LIBERAL. — El quadre escènic d'aquesta entitat, després d'un quant temps d'estar inactiu, ha celebrat qualques reunions per tal de provar de «tornar a la feina». Cas de que s'arribi a un acord, seran desplegades extensament les seves activitats teatrals coincidint la represa amb la representació d'una graciosa i original «innocentada» que probablement seria estrenada en aquest teatre el dissabte, dia 31.

ORFEO GRANOLLERÍ. — Per a demà diumenge, diada de Nadal, és anunciada una extraordinària representació teatral a càrrec del Esbart Artístic, amb la cooperació de la jove primera actriu Victòria Benedicto.

Es representaran el diàleg patriòtic «Jordi Erin», de Josep Buiques i una bonica comèdia en dos actes.

* * *

Per al dia de Cap d'Any, coincidint amb el acostumat concert per la massa coral, se celebrarà un acte a la memòria de l'eminent compositor català Amadeu Vives. L'Orfeo Granollerí, interpretarà totes les obres que de dit mestre figuren actualment en el seu repertori.

IGUALADA

ALIANÇA CULTURAL. — Com ja havíem dit, la secció «Art de Tal·lia», d'aquesta entitat, va desplaçar-se a La Llacuna on representa el drama en tres actes «Reixes enfora». La interpretació fou ben correcta per part de la Sra. Martí en «Mariàngela», essent el primer «rob» de responsabilitat de què es fa càrrec. La senyora Montané tregué un bon partit del paper d'«Esperanceta». La senyoreta Creus interpretà amb tota propietat el «Tianet»; el senyor Rodon va fer un «Onofre» molt ben detallat i just d'expressió; el Sr. Font en «Llorençó», molt ajustat, però amb indumentària potser no gaire escaient al tipus del personatge; el senyor Morera massa igual i, per tant, monoton, si bé cal apreciar-li l'esforç d'interpretar un «rob» com el de «Sebastià»; el Sr. Vila, fent el «Don Lluís» amb més aplom, estaria molt ben situat; molt discret el senyor Torner en «Don Albert».

L'obra fou ben presentada. El públic no molt nombrós, però entusiasta.

La comèdia «Senars i parells», amb què acabà la festa, molt ben interpretada.

MANRESA

TEATRE JOVENTUT CARLISTA. — Diumenge passat, va celebrar-se en aquesta entitat el festival de la repartició de «vals» per al «Nadal del Pobre». Aquesta festa va consistir en un escollit recital de cançons de poesies catalanes i al final representaren la divertida comèdia en un acte «Les orelles de D. Pau», que fou molt ben interpretada per la simpàtica actriu aficionada Annetta Ciuró i els joves Mas, Camprubí i Duocastella.

Per a molt aviat estan preparant un gran esdeveniment teatral amb la formosa obra de Frederic Soler, «Batalla de reines».

MATARO

SOCIETAT «ATENEU POPULAR». — El passat diumenge va fer el seu debut el «Grup Talia», format per notables amateurs, tots ells molt joves. Escolliren per a la presentació l'obra social «La fàbrica vella», de Francesc Parcerisa, interpretada per la distingida actriu mataronina Carme Ledesma, prou coneguda per actuar amb veritable èxit en altres agrupacions d'amateurs d'aquesta ciutat, molt ben secundada pels estudiosos aficionats senyors Reniu, Coromines, Torrents, Baixes, Figols i Galé. Actua d'apuntador Ramón Palomera.

—Després d'un interessant concert pel quartet local, es presentà novament la notable Companyia infantil de l'Escola Racionalista — secció també de l'«Ateneu Popular» —, amb l'obra «Sirena» d'Apelles Mestres. L'eixerida nena Francesca Ribas, posà en el seu paper de «Remei» tanta naturalitat, que ens semblava veure en aquesta nena una futura dama jove. Fou molt ben secundada pels jovincels Clapés, Silva, Calafell, Cabaldé, Cabruja i Pujol. Desempenyà el paper d'«Hipòlit» el senyor Figols, professor de l'Escola Racionalista.

Tots van escoltar abundosos i merescuts aplaudiments.

SANT FELIU DE GUIXOLS

TEATRE NOVETATS. — El passat dia 15, la secció dramàtica «Art Modern» interpretà en aquest teatre una comèdia castellana, i «Les dues filles» de Rossinyol, amb molt bona voluntat per part de tots els components.

COL·LEGI DE ST. JOSEP. — L'elenc d'aquest col·legi ha posat en taules darrerament «El vailet de la masia» i la «Penya Sistachs» la sarsuela «L'Arribada del ministre».

Per Nadal sembla que tindrem els tradicionals «Pastorets» per

partida doble. Als Germans de la Doctrina Cristiana, i a La Catequística.

SANT POL DE MAR

TEATRE AMOR SOCIAL. — El proppassat diumenge, dia 11, la secció de teatre de «Palestra» que dirigeix Joaquim Pou, va obtenir un esclatant èxit en la representació del drama en quatre actes, de Francesc X. Godó, «Ànimes perdudes». Les senyoretes Victòria Castanyer i Josepa Oliver, interpretaren, amb magnífica forma, els papers de «Natalia» i «Aurora», respectivament. Molt bé, també, els senyors Guasc, Serra, Carbonell, Vives Ginebra, i Josep Brunet en els papers d'Alfons, D. Gustau, Albert, Robert i Paco.

El públic manifestà la seva satisfacció amb llarguissims aplaudiments. Les múltiples felicitacions que reberen els intèrprets i el Director en són una bella prova.

Per a final de festa la senyoreta Victòria Castanyer i els senyors Serra, Vergés i Pou representaren el sainet de Ll. Sunyer, «Els malsesperits», els quals feren esclatar el públic en contínues rialles.

SANT SADURNI DE NOIA

El passat diumenge tingué lloc la funció de benefici per a l'Hospital d'aquesta vila. Es posà en escena la formosa obra de Millàs-Raurell, «La mare de Hamlet».

Fou encarregat el difícil «rol» de protagonista, a la gentil i deliciosa actriu de la capital, Laura Riera, que feu una gran creació de «Irene», a l'ensem que la vestí amb refinada elegància. La seguiren en mèrits la senyora Florinda Bruguera, senyoretes Pepeta Font i Lola Hernan. Senyors Farias (que feu un «Ernest» digne d'elogi), Borrrell, Gabarró, Rimbau, Bladé, Farias (P.), Canals. En fi, una vetllada memorable.

TARRAGONA

TEATRE PRINCIPAL. — Diumenge dia 18 la companyia que dirigeix Lluís Carreres, interpretà les obres: a la tarda, «La veïna del terrat», de Màntua, i a la nit «Donya Isabel Cortès, vídua de Pujol», de l'Artís.

L'obra de la tarda distregué força el públic, essent aplaudida, oi més quant la Mercè Fernández féu una «Maria» plena de gràcia, de justesa còmica i de bon sentit artístic.

Entre alguns aficionats locals havia existit un cert interès per assistir a l'estrena de l'obra de

l'Artís «Donya Isabel Cortès». Tots els artistes de la companyia posaren tota llur voluntat per fer reeixir l'obra, sobresortint l'actuació de la Mercè Fernández en el paper de «Isabel». El primer acte, sobretot, estigué immensa, amb una seguretat en el seu paper que admirà el públic. Els altres intèrprets foren: Barbany, Teixidor, Elies, Carreres i les actrius Manau i Ribes. L'obra, estrena a Tarragona, no agradà.

TERRASSA

TEATRE-CAFE «EL SOL». —

Els dies 3 i 4 es representà per la companyia «amateur» que dirigeix el senyor Josep Reig, «L'Hèroe», de S. Rossinyol, amb la cooperació de la senyora Teresa Pla i les senyoretes Rosa Burgés i Paquita Badia.

Si bé en la primera representació el públic escassejà, en la segona s'omplí de gom a gom la sala d'espectacles i feu que els artistes veiessin realitzats els seus desigs de poder actuar davant d'un públic ben nombrós.

El conjunt que encertaren a donar a l'obra fou digne de tot elogi, puix en les escenes en què hi intervenen deu o dotze personatges, els actors es movien amb una naturalitat remarcable.

Sobresortiren la senyoreta Burgés, que feu una «Carme» admirable, tan en els moments de dolcesa com en els de gènit, la senyora Pla i la senyoreta Badia, que interpretaren amb molta justesa els papers que els hi foren confiats.

El senyor Cardona interpretà l'«Anton» amb tant sentiment, que el públic l'aplaudí llargament en una escena del primer acte. Els senyors Santos i Millanes seguiren en mèrits al Sr. Cardona. Els senyors Aguilar, Villahoz, Aleix, Arnau, Aragai i Barcon, actuaren amb molta justesa.

ULLASTRELL

El grup dramàtic del Sindicat Agrícola, ha començat els assaigs d'«Els Pastorets», que es representaran en les properes festes de Nadal.

VALLS

PATRONAT DEL COL·LEGI DE SANT GABRIEL. — La Secció dramàtica del dit Patronat, prepara per a la festa de Nadal i Any nou la representació de la tradicional obra «La llum de Betlem».

CENTRE REPUBLICA FEDERAL. — Els aficionats d'aquest centre han representat l'obra «La monja enterrada en vida o Els secrets d'un convent».

VILANOVA I GELTRU

CASAL CATALANISTA. — El meritíssim elenc artístic d'aquesta entitat representà darrerament la comèdia de Frederic Soler, «L'apotecari d'Olot» en la representació de la qual tots els que hi prengueren part es distingiren d'una manera remarcable.

Els mateixos elements artístics tenen en vies d'assaig les obres «Reixes enfora» i «El senyor Secretari». També tenen anunciada la seva col·laboració al II Concurs de Teatre Català Amateur amb les obres «Un cop d'estat» (imposada) de J. Pous i Pagès, i el primer acte de «L'endemà de bodes» (lliure elecció) del mateix autor.

Hem tingut de retirar per excès d'original i per a donar el lloc corresponent a l'actualitat, diversos escrits que teniem ja compostos, els quals aniran en números vinents.

PER AL FOMENT DEL TEATRE LIRIC CATALA

La Direcció dels Premis Musicals Eusebi Patxot i Llagostera creu convenient estimular la producció del gran gènere líric per a l'escena; a aquest fi, fou ofert l'any 1930 un premi de deu mil pessetes a l'obra d'aquest gènere que presentés els necessaris mereixements. Com sigui que aquest premi no ha pogut ésser adjudicat perquè les obres presentades no arribaren als mèrits desitjats, com tampoc els llibrets escollits, es posa novament a concurs una obra del gènere en qüestió, doblant la quantia del premi.

Així el premi serà de 20.000 pessetes i s'adjudicarà a la millor obra lírica per a l'escena (drama, comèdia, etc.), en tres o més actes, sobre text català tot ell musicat, o sigui amb exclusió de parlat. En igualtat de mèrits musicals, serà preferida l'obra de majors qualitats escènico-literàries. Acompanyarà a cada partitura una reducció per a cant i piano i una còpia del llibret.

Els compositors que concorrin al present Concurs han d'ésser de terres de llengua catalana (Catalunya, Balears, València, Rosselló, etc.), o han de tenir, alme-

nys, deu anys de residència en alguna de les contrades on es parla la llengua nostra. L'Orfeó Català podrà exigir dels autors premiats la documentació necessària per a justificar aquesta condició.

Les composicions, que hauran d'ésser rigorosament inèdites, s'enviaràn a l'Orfeó Català (carrer Alt de Sant Pere, núm. 13), a nom de Joan Salvat, Secretari dels Concursos Eusebi Patxot i Llagostera, i cada una d'elles portarà un lema.

Termini d'admissió: Fins per tot el dia 30 de juny de 1935.

El veredicté del Jurat es farà públic el dia 1 de desembre de 1935.

Les obres seran fallades pel Jurat que actuarà per al XII Concurs del Premis Musicals Rabell i Cibils.

IMPORTANT

AVIS D'ADMINISTRACIO

Preguem als senyors subscriptors de fóra de Barcelona que no ens hagin tramès encare l'import de llur subscripció corresponent a l'actual trimestre, se serveixin fer-ho per mitjà de recader, gir postal o segells de correu.

CONCURS D'OBRES DE TEATRE PER CENTRES CATOLICS

Segona llista d'obres rebudes:

VII. «Els enganys de la Ciutat».

VIII. «El retorn d'un soldat».

IX. «El Penitent».

X. «L'alegria de fer bé».

IX. «Quin Coronel!».

XII. «Ànimes negres».

XIII. «Ferran de Liost».

XIV. «Les espines d'una flor».

XV. «La Verge del Turó».

(Seguirà),

El termini d'admissió d'obres acaba el dia 31 del present i han d'enviar-se al domicili de l'Ateneu de Sant Il·lú de Copcaga de Sant Andreu, carrer de Sant Andreu, números 95 i 97.

Noticiari

Desitgem als nostres amics i afavoridors unes bones festes de Nadal i cap d'Any amb els vots més fervents de que la nova anyada s'gui propicia a l'assoliment dels nostres ideals de consolidació del Teatre Català.

Com hauran observat el nostres llegidors, havem establert en la nostra publicació algunes millores i reformes que anirem ampliant per tal de què la Revista «TEATRE CATALA» sigui digne portaveu de la nostra escena nacional. Un artista molt jove, adolescent encara, Pere Caldés, fill del nostre amic i redactor V. Caldés i Arús, ha projectat la portada que varem inaugurar la setmana passada i és amb molt gust que ens honorarem amb la col·laboració assídua d'aquest novell artista, dotat d'un temperament refinadíssim i d'un sentit modern de l'art de decorar.

L'Ateneu Polytechnicum ha creat una nova secció dedicada especialment a l'estudi i difusió de l'art teatral.

Serà tasca principal i preferent de la Secció de Teatre suara creada organitzar lectures i crítica d'obres, cursets i conferències que permetin als seus adherits de fer un estudi aciençat de la història i evolució del teatre en totes les activitats.

Per a la representació d'obres, la Secció de Teatre no tindrà preferència per a cap tendència. Tot afiliat a la Secció, podrà proposar la lectura i representació d'una obra de teatre qualsevol, i si el criteri de la majoria dels assistents a la lectura és favorable, serà representada. A tal efecte, serà creat un quadro escènic, el qual, sota una experta direcció i rigorosa disciplina, curará de representar les obres triades pels socis.